Din mierea noastră, - numai ție!....
Să te 'ndulcim cu miere bună, de tei și iasomie...
Fii bun și nu tăià copacul,
Săracul!...»
. . . . . .
Din mâni toporul a scăpat
Și 'ncet țăranul s'a închinat,
Ducându și fața înspre soare
De par'că ar fi vrut, iertare
Să și ceară dela Dumnezeu.
Apoi, plecându și capul greu
In piept, — a zis cu moale glas:
— «Copacul nu-l mai tai, — vi l las!...»

Pe gânduri apoi a picat
Și 'ncet spre casă a plecat...

BUNICUL

de Tudor Dan

O vară întreagă, a anilor mei de copil, am petrecut-o într'un orășel din Molvova, la via bunicului.

Inchid ochii și văd căsuța lui dela vie.. Văd sala mică dela mijloc, unde erà o masă simplă de lemn.... un pat de scânduri acoperit cu o pătură,... trei scaune fără de răzemătoare,... iar pe păreți o suliță, o pușcă veche, o sabie turcească întoarsă, un corn de vânătoare plin cu alice, și un tablou colorat al Domnitorului Cuza... Văd odaia din stânga, plină de miros de busuioc, cu două paturi dintr'un perete în altul,.. cu trei icoane într'un colț,... cu un băț crestat în grindă,... cu un ceas cu cuc între ferestre, care la fiecare oră și jumătate de oră, lăsà să se deschidă sus o ușă mica, prin care se plecà. înainte un cuc de lemn, cântând câte ore erau:... Cu-cu... cu cu... cu-cu,..

Văd odaia din dreapta mai mică, cu o piatră de măcinat într'un colț,... cu un dulap în fund,... cu câteva tigve.... cu o capcană pentru șoareci.

In fața casei stăteà un salcâm cu florile roșii, de care erà legata o sârmă groasă întinsă până la un stâlp al porții. Pe sârmă își plimbà lanțul câinele Bălan, un câine mare ciobănesc.

Lângă poartă erà o odăiță mică, în care stăteà Ahmed, vierul, un turc care purtà fes pe cap, și pe umăr o pușcă veșnic încărcată cu sare și alice mici.

Rău erà Bălan, dar mai rău erà Ahmed. Pe vierul acela al bunicului, nu l'am văzut râzând niciodată. Erà întunecat la față, cu privirea întunecată, cu dinții încleștați și pumnul încleștat, gata par'că să tot lovească.

In fața casei mai erà un nuc mare, de care bunicul legase o frânghie să facă leagăn pentru mine.

Acolo, prin fața viei bunicului treceà trenul, și când îl auziam fluerând, alergam la poartă să-l văd urcând dealul, ca o omidă mare, neagră. Când se întunecà, nu vedeam trenul, vedeam numai scântei multe pe deal.

La vie bunicul mai aveà o pivniță mare, cu trepte multe, o pivniță plină cu câteva zeci de butoae cu vin. Bunicul în vara aceea aveà în pivniță și o movilă de pepeni verzi.

Intr'o zi am coborât, ca de obicei, cu bunicul în pivniță, el să scoată o oală cu vin, eu u pepene verde. Când să eșim afară, am pornit repede, înainte pe scară, iar bunicul veneà încet în urmă, cu oala cu vin. Bunicul mi-a spus să merg mai încet să nu mă împiedec de vre-o treaptă, dar eu o țineam mainte, repede. Când am ajuns în capul scăriii mi-am scăpat pepenele din brațe, — un pepene mare pe care îl luasem pe ales. Pepenele a sărit de pe o treaptă pe alta, s'a făcut bucăți, — iar a sărit pe trepte făcându se bucăți mai mici, și tot așà mereu până a ajuns la bunicul. Și când bnnicul a eșit afară, plin tot de pepene și cu sâmburi în barbă, mi-a fost frică să nu mă certe. Dar bunicul bun ca totdeauna, și-a scos din buzunar o batistă mare, așâ cum numai la el am văzut, și a început să își șteargă fața și să-și scuture sâmburii de pepene din barbă, zicându-mi: — Astăzi nu ai să mănânci pepene.

Atâta a fost...

Ce buni sunt bunicii!...

Mulți ani au trecut de atunci. Copilăria mea s'a dus să nu se mai îutoarcă niciodată, - și s'a dus și bunicul.